

35
32
DUO SANCTIORIS VITÆ
MAGISTRI
S. FRANCISCUS BORGIA
ET

B. MAURITIUS CSAKY
Reverendis, Nobilibus ac Eruditis Domi-
nis Dominis AA.LL. & Philosophiæ Neo-Magi-
stris In Alma Episcopali Universitate
Cassoviensi

Per
R.P. JOANNEM BAPT. JURKOVICH
è Soc. JESU. AA.LL. & Philosophiæ Doctorem,
Ejusdemq; Professore Emeritum, ac p. t. Seniore

RECENS PROMOTIS

Ab
Illustrissima, & Nobili
RHETORICA CASSOVIENSI
Dicati

ANNO M. DC. XCIII.

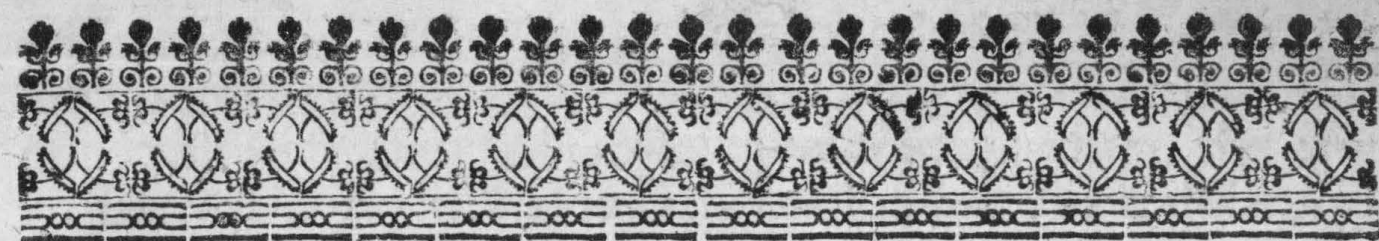
IMPRESSUM

LEUTSCHOVIAE, Typis SAMUELIS BREWER.
Anno supra dicto.

NOMINA DD. PROMOTORUM

Ordine Alphabeti:

- D. Adamus Gallai Pannon Szucsaniensis ex Comit. Nitriensi.
D. Georgius Sluha Nob. Ungar. Holicnsiensis ex Comit. Nitr.
D. Jacobus Tormasy Pannon Varalliensis ex Comit. Scepus.
R. D. Joann. Bap. Kremený Germ. Olasien. ex Comit. Scepus.
Seminarij Kisdiani S. Ladislai Regis Alumnus.
D. Joannes Georgius Delpini Nobil. Germ. Neosol. ex Comitatu Szolienfi.
R. D. Joannes Fridrik Ung. Rosnav. ex Comit. Gömerienfi
Semin. Kisd. S. Ladislai Regis Alumn.
D. Joannes Guziczky Pannon Nedeczenfis ex Comit. Scep.
D. Ladislaus Devini Nob. Ungar. Cassoviens. ex Comitatu
Aba-Uyvariensfi.
D. Martinus Zorger Nob. Ungar. Bartffensis ex Comitatu
Saarosienfi.
D. Paulus Novak Pannon Mattyasfalvensis ex Comitatu
Scepusienfi.
R. D. Stephanus Emericus Szerdahely Nob. Ungar. Szerda-
helyensis ex Comit. Scepus' Semin. Kisdiani S. Ladislai
Regis Alumnus.
R. D. Stephanus Pathay Ungar. Gyöngyösisienfis ex Comit.
Kevessienfi. Semin. Kisd. S. Ladislai Regis Alumnus.

Ad Reverendos, Nobiles, ac Eruditos DD. NEO-MAGISTROS PHILOSOPHOS.

Supremis in Philosophia plaufibus Ve-
ftris modulo nostro applaufuri, binos in Hono-
ris Veftri theatrum *Sanctioris vitæ Magiftrorum* indu-
cimus Neo-Magiftri Philofophi. Divum vi-
delicet *Francifcum Borgiam*, & *B. Mauritium Csaky*.
Quorum ille ex ipfa platonica Philofophiæ definitione (a) pra-
cticam melioris vitæ Conclusionem inferendo, *Philofophi*, ifte
mutuatis ex fanktiori Cœleftis Rhetoricæ Loco argumentis,
perfectiorem vivendi rationem fibi & uxori fuæ perfvadendo,
Rhetoris nomen fibi meritò ufurpârit. Mortem meditatus,
vitam fæcularem deferit *Francifcus*; Factâ rerum temporalium
cum æternis *Comparatione*, ut has lucrifaciat, illas manumittit
Mauritius. Uterq; *Durationi* temporis æternitatem præferens,
Infinifum beatitatis, & *Continuum* gloriæ comprehendit uterque.

Gratum reponet aliquis, & omninò dignum Philofophiæ
Magiftris adfertis argumentum; fed quia mœftæ memoriâ
mortis inquinatum, neq; tempori, neq; aâioni conveniens.
Quid enim opus erat plaufibus mifcere fletus, luctibus conta-
minare triumphos, mœrore lætitiâ corrumpere, amœniffi-
mam festivæ diei lucem obfcuris triftitiæ nubibus temerare?
Næ tu exiguam falis portionem cum Philofophis abfumpferis,
qui talia nobis Mifothanate. Certè, fi ut Platoni placet, Sa-
pientis, hoc eft, Philofophi animus totus in mortem promi-

A 2

net,

(a) Philofophia eft mortis meditatio. Plat. & Boët.

net, coram Philosopho, etiam inter plausus (: in quibus Philosophus esse non desinit, imò maximè conditionis suæ meminit :) de morte agere conveniens. At mittamus ista: non enim disputare, sed collatos honores Philosophis gratulari nobis propositum. Vivite! vitam enim longam, qui mortem meditamini. Vobis precamur Neo-Magistri Philosophi. Vivite! & ut semper vivatis, cum optimæ vitæ Magistris, quos in theatrum Vestrum induximus, de bona morte agite.

Ita Vovent & Svadent

SVADÆ CASSOVIENSIS ALUMNI:

Illustris. Com. GEORGIUS CSAKY de Kereszt fzegh.

Joannes Lukacsik. Nobilis Ungarus.

Ladislav Bekecs Nob. Ungar. Szatmar.

Joannes Juliani Nobil. Ungar. Eperiens.

Carolus Antonius Rottenstein Nobilis Austriacus Mechelburgensis.

Stephanus Csabay Nobil. Ung. Kis Vardien.

Franciscus Turcsany Nobil. Ungar. Eperiens.

Franciscus Devini Nobil. Ungar. Cassoviensis.

Georgius Dalecsek Nobilis Pannon Stropkoviensis.

S. FRAN.

S. FRANCISCUS BORGIA. EPITAPHIUM

Sabella Augusta tumulo appensum

Ab Adamo Uyhely Nobili Ungaro.

*Qui ad proprium quotidie properas tumulum,
Ad hunc tantisper subsiste tumulum,
Viator.*

Et quid de rebus mundanis sentias,

Hanc vñam consule

Hic gloria, majestas, & honor sorbentur pariter;

Purpura putrescit, pallescunt Coronæ,

Sceptrum squallet, gazæ vilescunt.

Virtus post funera sola superstes.

Cætera omnia

Vanitas vanitatum.

Hic jacet

Per quam stertere regna;

Hic extincta est,

In cujus vita multorum vixit vita

AUGUSTA IMPERATRIX ISABELLA

Augusta fuit;

Non est:

Romanorum Imperatrix;

Nunc vermium mancipium:

Isabella;

Paucos ante Soles nemini non bella;

Cunctis modò horror & nausea.

A 3

Formæ

Formæ inconstantiam ex deformato cadavere agnoscere:

Nuper foëminarum gloria,
Nunc turpis calvaria, & abjectus terræ pulvis.

In vita oculorum illicium,

A morte

Horror intuentium, putredo, sanies, & tabum.

Sic nempe

Fallax gratia & vana est pulchritudo.

Tam citò extabuisse illam

Ne mirèrè:

Flos fœni fuit.

Ultimus ei exortus vitæ Sol

Arefecit carnis fœnum,

Et flos ejus decidit,

Et decor vultûs ejus deperit.

Nisi malis rosam dicere;

Quæ multum formæ, & odoris,

Modicum vitæ habuit.

Tu, si diu florere cupis,

Amaranthus esto.

Abi,

Cœptum iter prosequere Viator:

Quod dum ambulas, metam aspice:

Te quoq; huc deferendum cogita.

Terminus iste cunctis viatoribus communis est;

Crœsos, & Iros,

Augustos, Mediastinos,

Reges, Colonos,

Maximos & minimos

Pariter hæc urna sorbet.

Communis omnibus mors

Sceptra ligonibus æquat

Felicem interea noctem

In

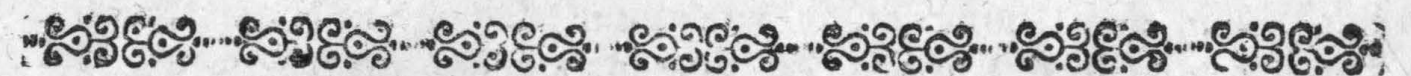
In umbra mortis jacenti Augusta
precare:

Dic:

A modo jam requiescat à laboribus suis,

Donec optata veniat

Sicut mercenarii dies ejus.

ISABELLÆ AUGUSTÆ E Sarcophago ad vivos Apostrophe. ORATIO.

OMnes morimur, & velut aquæ dilabimur. O brevem, & evanidam, quam sibi depingit animus mundanæ felicitatis æternitatem! Ô funestam Augustalis gloriæ majestatem! Breve momentum claudit omnia; unica mortis nubecula ita Serenissimos regnorum eclipsat Soles, ut nusquam amplius suæ lucis diffundant radios; qui fatali deliquio pallescentes, imò æviternæ noctis cooperti caligine, perpetuum patientur occasum. Brevi momento, ad ictum oculi clauduntur omnia; in fumos abeunt Aurici splendorès, cum bullis evanescunt honorum pompæ, Cæsares rediguntur in cineres, Augusta resolvuntur in pulveres, pulcherrimæ quondam Helenæ in vermes transformantur. O fallacem vultûs humani gratiam! Ô vanam formæ pulchritudinem! Ubi estis nunc Veneres Trojanæ, Zenobiæ Palmyrææ, Lucretiæ Romanæ, Cleopatræ Ægyptiæ, Semiramides Babylonæ? fuistis olim orbis deliciæ; nunc ne memoriam quidem vestri absque horrore orbis habet. Ubi & vos nunc estis formosissimæ Reginæ? quæ paulò ante formæ prodigia habebamini, humanæ gentis gloria decantabamini: quarum amores ambiebant Principes, nuptias expetebant Augusti, vel ad solius nominis vestri memoriam singularibus affectuum flammis accendebantur Palatini. Ubi estis? fuistis, non estis, quasi nunquam fuissetis: ab Augustis palatiis translatae ad angustum tumulum, ab aulæ splendoribus ejectæ ad tenebrosum telluris angulum, à solio deturbatae ad solum, à majestate ad cineres, à gloria projectæ ad pulveres. Ubi pedibus ad ludi-

ludibrium conculcamini, vermibus ad horrorem scatetis, putredine super omnem mephitim sordetis.

Sed quid ego alienæ insulto calamitati? quid silentiosos veterum illarum Helenarum excutio pulveres, quæ in propriis tumultata cineribus, saliare vermibus de meo corpore præbeo convivium. Illa ego (: si fortè viventium excidi memoriâ:) Illa ego (: ô fatalem tanti nominis umbram!) Illa Augusta, illa ego Isabella, mundi nuper delictum, & formæ prodigium, eheu! nunc vermium pabulum. Illa ego non jam orbis Imperatrix, sed vile, & abjectum Libitinæ mancipium, non regnorum Domina, sed mortalium egentissima, non venustatis humanæ gemma, sed sperma naturæ, non affectuum & amorum cynosura, sed quæ intuentes terreat, exangvis umbra. Breve momentum nostræ confudit fontis majestatem, serenissimam vultûs obscuravit gloriam, candidissimas colli nives resolvit in sanie, geminos oculorum extinxit pyropos, oris purpuram commutavit in tabum, genarum rosas convertit in vermes, venustissimam deniq; Isabellæ faciem in foedam transformavit calvariam. Eheu! perjura mundi felicitas! hîc hîc tuorum est meta favorum; huc tandem eos detrudis, quos blandiore brachio complecteris. Eram ego, si quæ priorum super est memoria, eram ego, vos testor Palatini, iis seu naturæ, seu fortunæ dotata gratis, quibus instructas paucas admodum foeminas orbis vidit. Eram, non sum Imperatrix; eram Augusti delictum, formæ miraculum, eheu! nunc esca sum vermium. Non sum, quæ fui Isabella, non sum Augusta, umbra sum, pulvis, bufonum pabulum, ludibrium fortunæ, nihil. Sic nempe *fallax gratia, & vana est pulchritudo*, herbæ virenti similis; quæ licet manè suis floribus vernans, delectet oculos contemplantium, paulatim tamen emarcescens, amittit pulchritudinem, & in foenum, quod conterendum est, vertitur. Hic sepulchralis locus coarctat majestatem, hæc tumba tripalmaris venustatem sepelit, hæc mortualis urna universam sorbet felicitatem! Tanta Imperatrix ab omnibus despicior; quæ jura dabam regnis, jam vermium juri subjicior: augustis excludor ædibus, laribus exturbor; & qui me de genibus adorabant, eorum pedibus conculcor. Nulla me circum ampliùs fervet obsequia; Nulli Isabellæ famulantur Ephœbi; Nullum orbis Dominam comitatur Gynecæum; nulli Augustæ assurgunt Principes; nulli Imperatricem circumstant Palatini. In fatalem projecta loculum vilet Majestas; gloria cineribus insepulta jacet sub pedibus; famulitium abit in vermes; admiranda illa venustas, delicata illa caro, quæ

flavis

flavis in capite crispabatur comis, roseis in vultu purpurabat genis, Lacteo in Cervice candeat nitore, corallinis in ore rubebat labris; illa inquam exquisitis nutrita deliciis caro, quæ bysso, & purpurâ tegebatur, cujus auribus quidquid jucundum, naribus quidquid odoratum, oculis quidquid pulchrum, palato quidquid dulce, manibus quidquid molle fuit, offerebatur; ulciscente se mortis falce, omnigloriâ, & dignitate, omni autoritate, & potestate, omni pulchritudine, & venustate, toto deniq; fortunæ & naturæ coragio, & mundi, quo tumebat, apparatu spoliatur, inq; sanie versa, turpissimis nauseantis naturæ vomitu monstris in cibum & escam abjicitur. O tetrum putrescentis gloriæ spectaculum! O luctuosam abominandæ venustatis metamorphosim! Ite, ite nunc quotquot adhuc vitales hauritis auras formosæ Veneris; ite, & pulchritudinem vestram jactate. Breve momentum amabilem illam vultûs vestri serenitatem confundet, & velitis nolitis, in turpissimam transformabit calvariam. Ite! erravi; dicere volebam: Venite! me propiùs inspicite, & formæ inconstantiam in deformato cadavere agnoscite. Olim pulcherrima mulierum, nunc naturæ monstrum, & esca sum vermium. Quàm olim amabilis, tam nunc abominabilis. Nemo nuper Isabellæ vultum aspexit, quem non rapuissem, nemo Augustam salutavit, quem non pellexissem, nemo Imperatricis dexteræ venerabunda fixit oscula, quem non traxissem, nemo me vel solo nomine novit, quem non singulari amoris igne accendissem: Nunc verò quis est qui vultum meum intueatur, & non illicò vultum avertat! quis! qui formam meam inspiciat, & non protinus nares obduret? quis absq; nausea me accuratiùs contempletur? quis deniq; est, qui me propiùs accedat, & non continuo fugam mediterur. Nemo præsentiam meam ampliùs ambit, omnes execrantur; nemo Isabellam, nemo Augustam ampliùs agnoscit, nemo credit. Valete posthumi, me *in regionem umbræ mortis* brevi sequimini: in qua dum ego ab omnibus deserta diem iræ, calamitatis & miseriæ, diem magnum & amarum valde expecto; vos, si sapitis, diem hanc cogitate, timete, valete.

Dicta in Schola Rhetoricæ Cassoviæ
A. Carolo Anton. Rottenstein. Nob. Austr.

S. FRANCISCUS BORGIA

Ad tumbam Isabellæ Augustæ vitam mutans.

ORATIO.

Quem hic lamentabili voce ad lacrymas perorantem audio Oratorem? quis luctuosus iste silentiosos Libitinæ specus permeat sonus? quæ hic aculeata facundia mortes minatur, & funera? quis mortuorum è sepulchrali suggestu in vivos verborum torquet fulmina? quod ad horrorem loquitur silentium? Anne truculenti facti poenitens funestissima mors, quam nuper abstulit, vitam Augustæ restituit? Loculum propius inspicio. Heu? portenta rerum! quis horror superni! quæ Majestatis catastrophe! Tunc Isabella? Tunc Augusta? Tunc potentissimi Orbis Monarchæ conjux illa lectissima, venustatis prodigium, gratiarum sedes, affectuum cynosura, scopus amorum, regiae simulacrum majestatis; tunc Isabella? Cujus majestati coronata Europæ capita Serenissimos lunabant poplites, cujus pedibus subiciebant vexilla Duces, cujus Scepbris Suas inclinabant Insulas Præsules, cujus amores Principum venerabantur obsequia, cujus nutum solliciti observabant Palatini, ad cujus magnificentiae, & gloriae incrementum nulla non artis, ac naturæ industria desudabat. Tunc Isabella? Quam si vivam spectassent, Suâ Argivi Atalantâ, Romani Lucretiâ, Volsci Camillâ, Trojani Helenâ, Thraces Deiopeiâ, Cleopatram Ægyptii formæ rarioris eminentiâ Superiorem longè judicassent. Hæcne illa est Isabella? à fortitudine Semiramis, à magnanimitate Tomiris, à gloria & majestate Rhozana, à venustate, & pulchritudine Hispana Sifigambis compellata. Fallor! non est Isabella; non est Augusta. Talis mihi visa nunquam fuit Isabella. Facilius inficiabor me Gandiæ Ducum oriundum profapiâ, Magniq; Nepotem Caroli, quàm hanc, bellam esse Caroli Isabellam, totiùsq; fatear Imperii Dictatricem. Est tamen Isabella, jam non bella, sed ipsa deformior deformitate: non jam pulchritudinis prodigium, sed quæ spectantibus horrorem incutiat, larva mortualis.

O caducam! O instabilem humani vultus venustatem! O nimium fragile formæ bonum! Quantum mutatam, quàm sibi dissimilem nunc aspicio Isabellam. Quæ nuper aliarum formas suâ extinguebat pulchritudine; cujus oculi gemmeas æmulabantur flammæ; cui suam inspira-

verat

verat amoenitatem Chlorys, per cujus genas regales se diffundebant gratiæ, in cujus fronte stationem fixerat majestas, cujus gemini superciliorum arcus augustos jaculabantur amores; nunc mutato in calvariam vultu, Squallenti, & exeso vernibus corpore, scapulis in fornicem arcuatis, hiantibus, aridisq; faucibus, oculis sine luce profundam retrusis in specum, diffusâ per artus male olente tabe, stomachum movet potius, quam animos in sui amores invitet. Lac illud faciei candidissimum in foedam sanie, nive nitidius ebur colli in putre tabum, nævi omnis expers oris purpura in squallorem abiit & putorem: Deniq; augustalis, illa frontis majestas, roseus ille vultus, prius charitum ara, nunc flava buxus est: nihil renitet, nihil splendet, nihil allicit: Quæ nuper intuentium animos illaqueabat aspectu, sermone delectabat, irretiebat motu, trahebat incessu modo langvet, marcet, tabo sordidatur & sanie. O speciem defœdatam! O admirandam pulchritudinis metamorphosim! O quàm brevi momento evanuit omnis prodigium venustatis! Istæ manus non uno nuper imperantes sceptro, iste capitis vertex gemmis gravi redimitus diademate, isti humeri auro distinctam sustinentes purpuram, jacent modò exanimis sinè vita truncus. Perit, evanuit omnis prodigium venustatis. Quis olim te formosissimam aspexit, quem non rapuisti? quis accessit, quem non pellexisti? quis dexteræ venerabunda fixit oscula, quem non traxisti? quis vel solo te nomine novit, quem singulari affectu, ac amoris flammâ non accendisti? Et quis modò est, qui te propius accedat, nec tamen exhorrescat? quis accuratius contempletur, & non totus obstupeat? quis tam deformem formam absq; nausea diutius intueri? quis tantæ mephitis præsentiam sinè deliquio ferre valeat? Perit, occubuit, evanuit omnis prodigium venustatis. Sericeis quidem superbit ornamentis; sed quæ vermium sunt stragulæ: veste conchyliatâ, chlamydeq; purpureâ, amicitur; sed qua simul putrescentis squalor corporis integitur: torques gestat aureos, annuli digitos, armillæ manus, collum monile, bulla pensilis pectus exornat; Sed è quibus ossæ compagis turpitudine clariùs elucescit: ventillantur ad tempora cryspati ab arte crines, distincti circis circumpendent cincinni, frons ambitur diademate, auribus appensi librantur uniones, ferto gemmeo vertex prægravatur; sed quæ sepulchri sunt supellex, terræ gaza, putredinis pabulum, perenne fugientis ad instar venti mundanæ vanitatis monumentum. I, nunc, superbi future pulvis, tuas à venustis vultibus emendica delicias Prosopophile; fragile illud formæ bonum admirare.

Nos verò quid agimus anime? quid quærimus? quid insectamur?

quousque tandem *diligimus vanitatem, & quærimus mendacium?* quamdiù mundi mancipia sumus, grandesq; honorum fungos prensamus? Si potentissimam orbis terrarum principem fatalis absorbit Urna, breviq; momento Augustam redegit in cineres, mundi Dominam resolvit in pulveres, pulcherrimam mulierum in vermes transformavit; quid de nobis futurum censemus? num clementius nobiscum acturam mortem somniamus? Si rata, & fixa stat omnibus moriendi necessitas, si è fortunæ sinu ad Libitinæ gremium, è summis honoribus ad summum contemptum, ex Augustis palatiis ad angustam foveam præcipitandi, si post ampla cubilia serica stragula in brevem hunc lectum brevi reclinandi sumus; Ubi *subter nos sternetur tinea, & operimentum nostrum erunt vermes*; Si denique post exiguum temporis intercapedinem ista vitæ nostræ claudet Actum Catastrophe, quomodo adhuc insanire lubet? cur non otio, ludis, mundi q; deliciis nuncium remitto, aulæ valedico, & à semita fasitatis ad viam transeo veritatis? *Omnes morimur, & velut aqua dilabimur*; conditione, moribus, ætate, fortunâ, dispares, pari sorte excipiet hospitium æternitatis; vix nati incipimus vivere, mox ad vitæ metam properamus: non aliud inter matris uterum, & tumultum spatium est medium, nisi punctum; quod si æternitati comparo, est minimum: non alius inter illa duo extrema *nasci, & mori, medius* intercedit *terminus*, quàm ictus oculi. *Omnes morimur*. Humiles myricas, & altas cedros æquabit una falx: in pulverem, in tabum, & sanie abimus pariter. Atque hoc non tripodis effatum, vel Sybillæ oraculum est, sed Theologorum sapientissimi, Divini Spiritûs sensus. Testantur hoc quotidiana funera, omnium sæculorum loquitur experientia, clamant tumuli, docet novo exemplo mundi delictum, Augusta consors Imperij, Hispaniæ gemma Isabella. Isabella! nuper omnium gratiarum Dea, formæ, & pulchritudinis miraculum, oculorum illicium; nunc foedè grassantibus per tetram oris, corporisq; majestatem vermibus, bufonum ludibrium, sanies, foetor, narium & oculorum horror. Isabella! in quam fortuna nobilitatem sanguinis; rerum parens natura in vultu delicias, in moribus majestatem, in oculis gratias, in verbis ambrosiam, in gestu motuq; dignitatem plantaverat, in hoc pineo carcere, in hac tripalmari tumba, in hac cinerum urna graveolentem exhalans mephitim jacet exanimis. O inanes spes mortalium! jacet, putrescit Isabella! Augusta fuit, non est; Romani orbis Imperatrix, nunc vermium mancipium: Regnorum Domina; mortalium pauperrima: Delictum Hispaniæ; sperma naturæ: Pulcherrima mulierum;

monstrum

monstrum offeum: humanorum affectuum cynosura, scopus amorum; tabo & sanie diffuens jacet Isabella.

Cujus lumina dum in mortem clausa contemplor, meos mihi oculos in meliorem vitam aperiri sentio. Video quem tandem tua fucate munde habeat exitum felicitas: & quam substibiata pulchritudine oculos turpitudinem, ex deformato formosissimæ nuper Augustæ vultu clarè perspicio. Agnosco tuum mel post modicum in amarissimum fel commutari; tua munera in funera, tuos arrisus in irrisus, tua culmina in fulmina, tuarum opum cumulos in tumulos, copiam in inopiam, amplexus in nexus, gloriam in ignominiam, honores in contemptum, majestatem in cineres, pulchritudinem transformari in vermes.

Ite nunc mortales, quibus chara inter spinas est vanitas, grata inter spes lubricas deceptio, secura inter fluxa prosperitas, tuta inter casus incertos lætitia, dulcis inter amara voluptas; Ite, & magnis cogitationibus pectora implete; neglectis æternis peritura gaudia quærite, venustis vultibus amores vestros affigite, evanidas insectemini honorum umbras, inanes plausum ventos captate, opes anxie collectas per mille annos disponite, hodiernâ vel crastinâ morituri.

Tuus interim Augusta ocasus meus erit ortus, tua mors mea vita, tuus pulvis meum pharmacum, tua corruptio mea genesis, tuus cinis meus ignis; à quo dum fibras mihi corripere sentio, in novum transformari Prometheum incipio. Valete spes mortalium vanæ vanissimæ; Cæsareæ domus, Augusta palatia, innocentiae scopuli aulæ valete; valete quos obviis ulnis excipere possem honores amplissimi, dignitates altissimæ, tituli serenissimi: nunc enim probè intelligo amaros vos esse fumos, quibus perstricta humanæ mentis lumina sæpe sæpius ad propriam perniciem cæcutiunt: culmina dignitatum præcipitia esse video; è quibus non raro vertiginoso fastui in turpissimam ignominiam patet ruina; Valete non unius ducis dignitati, sed vel regiæ quoq; sustinendæ majestati suffecturæ, opes, & divitiæ; Si quando nunc certè perspicio, non solum omnes viros divitiarum, sed & opulentissimas Imperatrices, ubi dormierint somnum suum nihil invenire in manibus suis; Valete floribus non absimiles, tam citò morituri, quàm natis Cæsarum favores; ad animi corporisq; relaxationem magnifici deliciarum apparatus, bullata oculorum ludibria; mælesanæ voluptatum Syrenes valete: viscum nimirum animorum esse vos agnosco, cui implicata mentis libertas terræ adhærescit, nunquam in sublime provelatura. Compedes esse doceor, quæ vinculus animus, turpissimo propriarum cupiditatum famulatu mancipatur. Actum agis, frustra

stra mihi dolose munde fallaces has escas, colorata huiusmodi incitamenta, compendiata regnorum patrimonia objicis. Sublimior infantilibus hisce tuis crepundiis hodie factus, experior hæc splendida blandientis fortunæ munera aliud non esse, quàm gravantes animorum sarcinas, scelerum fomites, virtutum funera, supernorum charismatum sepulchra, mali omnis scaturigines. Sint proinde suæ, quibus inhient Cosmophilis opes; sint quos sitiant infelicibus Tantalus honores; sint quæ æstuent suæ Titiis, sempiternis plectendæ morsibus voluptates; Solas ego quas nullas prædo eripiet divitias, quos nulla livoris tinea arrodet honores, quas nulla sequatur poenitudo delicias investigo. non aliæ in amoribus mihi sunt purpuræ, quàm quibus proprio in sanguine tinctis, ipse Rex gloriæ condecoratur: non aliæ placent coronæ, quàm quibus in assiduo legitimè certandi stadio indefessi Heroës redimuntur: non alia quæro Sceptra, quàm quæ mancipatis in servitutem desideris, dominator sui animus circumgestat: non aliam deniq; dilectionis mihi figo metam, quàm vel pendentem è crucis trabe, vel sub candido panis velo latentem Deum.

Ibo, quò mentis onerariam Divini Spiritûs impellunt Favonii, quò auspiciatissima coelestis favoris cynosura præluet; quo à sæculi vanitate arcanis motibus Deus invitat; Ibo ad fortunatum illum portum, ubi sinè mundi periculis securitas, sinè curis quies, sinè metu gaudium, sinè cupiditatum tempestatibus animi tranquillitas; sinè nube tristitiæ perpetua mentem irradiat serenitas. Ibo asylum securitatis, deliciosissimam Divinarum charitum patriam, Sapientiæ domicilium, Fidei munimentum Insulas verè Fortunatas, unicam votorum meorum metam, Filii Dei requiram societatem. Ite tempora, currite horæ, properate Soles, & me tandem dilecto JESU vinculis nunquam dissolvendis colligate.

Dixit
Michaël Beniczki Nob. Ungar.

Deformata

Deformata per mortem
ISABELLÆ AUGUSTÆ
Forma
FRANCISCUM BORGIAM
In alium hominem transformavit.
ELOGIUM.

DUabus materiam informari formis
Non negabitis Philosophi,
ubi Isabellæ Augustæ cadaver inspexeritis.

Duarum illud formarum subiectum est:

Vitæ, & Cadavereitatis.

Non creditis?

Ad vestrum appello principium:

Nemo dat, quod non habet

Cadaver Augustæ

Vitæ Sanctioris Formam Francisco dedit;

Formam igitur Vitæ habuit.

Non solam:

Quia cadaveræa privatum non fuit.

Ergo duas.

Nisi dicere malitis:

Omni tum spoliata Formâ

Informem omnino Isabellam extitisse.

Vestræ id quidem adversum opinioni,

Verissimum tamen:

Nam ubi carnem *Corruptio* invadit,

Omnem illic formæ venustatem extinguit.

Mirabilem porro *Compositi* huius structuram,
Et novam Francisci ad Augustæ Sandapilam *mutatâ*

Informationem

Ex ipso accipite Francisco.

Tunc, ait ille, ego vivere cæpi

Cum vivere desit Isabella.

Nimi.

Nimirum

Corruptio unius fuit generatio alterius.

Quæ dum Augustam resolvit in cineres,
In novum Phœnicem Borgiam animavit.

Privatio Venuſtatis

In mutatione ista tunc principiauit,

Quando primo fuit:

Quia in cor Francisci egit,

Cum pulchritudo desiit.

Ut vel hinc advertamus:

Multis ad meliorem vitam tunc primum aperiri oculos,

Cum suos in mortem vanitas claudit.

Nobilissima Isabellæ *Forma* in foedum conversa putorem,

Dum stomachum movet,

Nobiliorum formarum appetitum spurium esse

Non obscure innuit.

Postquam *Demonstratione* sepulchri convictus,

A falsitate mundi ad *Veritatem* transiit,

Opinionem hanc proprio exemplo confirmavit

Franciscus.

Ita suos appetitus deinceps moderatus,

Ut nullâ formæ nobilitate moveretur.

Nunquam non in *ignobiliora* propensior.

Corruptio carnis, & *conditio* animæ separata

Semper illi ante oculos mentis obversata.

Nulla cogitatui familiarior

Quam inter urnam *Conclusio*,

In tumultum *Ilatio*.

Unica ejus cura,

Ut post brevem *Durationem* corporis

In longam animus beatæ pacis æternitatem transferatur;

Continuum in ea vitæ,

Ac *Infinitem* gloriæ comprehensurus.

Dixit

Ladislaus Bekecs Nob. Ungarus.

Trium

Trium Frontispicij SYMBOLORUM

Declaratio.

SYMBOLUM I.

Geniorum unus exesum in tumulto hominis cada-
ver alteri digito commonstrat.

Inscriptio: *Hypothesis ad Thesim revocanda.*

Subscriptio: *Huc revocabimur & nos.*

Hypotheses ad suam revocari Thesim profana Quintiliani, & Aristotelis, singulos in communem mortalitatis reduci viam homines Coelestis docet Rhetorica: hac solùm dispari ratione, quod illa liberam hypotheseos, id est, quæstionis finitæ ad infinitam revocationem permittat, ista omnibus omnino hominibus moriendi necessitatem imponat. Num aliquis naturæ, aut solius artis viribus solito longiùs vitam prorogare valeat, non disputo: cum & Æthiopas Macrobios pleròq; beneficio saluberrimi cujusdam fontis, cujus levissimam aquam assiduè bibunt, ad centum viginti annos pervenire, Herodoti Historia; & Tithonum ab Aurora quondam admatum, liquorisq; cujuspiam succo perfusum, ad tantam pervenisse senectutem, ut tandem optaverit in Cicadam verti; Dialogus prodat luciani. Illud tamen fidenter affirmare non vereor, neminem omnino reperiri mortalium, qui sive medendi peritiâ, sive alio secretioris naturæ adjumento, omnem fati vim eluserit, suamq; aut alterius vitam à fatali mortis telo præservarit. Scilicet: *Contra vim mortis non est medicamen in hortis.* Eò revocamur omnes, quò revocantur omnia. *Statutum est. Omnes morimur.* Ad hanc nati legem sumus; hoc Patribus nostris accidit, hoc Majoribus, hoc omnibus ante nos, hoc fiet post nos omnibus. Ratum & fixum est: Mors nemini parcat, grassatur in omnes. In hoc nascimur singuli, ut defungamur, & in nativum pulverem revertamur. Mors tributum, & vectigal est ab omnibus pendendum. Et quamvis

Non omnes homines auferat una dies,

Omnes tamen

Seriùs aut citiùs metam properamus ad unam.

Nemo ab hoc Jure exemptus, nemo liber.

Cunctos sub leges mors vocat atra suas.

C

Mundus

Mundus, in quo agimus, ex sensu Divi Basilij mortalis est, & regio morientium. Quis de natis mulierum in hanc regionem venit, & non illico abitum paravit? quis vel unicum horæ spatium in ea sic quietè substitit, ut ad mortis confinia non properârit? quis in regione ista ita suæ arborem vitæ radicavit, ut eam nulla fati vis evellere, nullus mortis turbo prosternere potuerit? Quis denique tam manentem in mundo reperit civitatem, ut aliquando ab ea exclusus non fuerit? Si vel Divinis fidem habemus Oraculis, vel retroacta sæcula respicimus, nemo unus. Aut jam revocati, aut omnino ad universalissimam hanc Mortis Thesim revocandi omnes. Fuerint sanè innumeri aut Sanctitate conspicui, aut honoribus, & dignitatibus illustres, aut sapientiâ eximij, aut venustate formæ insignes, aut divitiis celebres, aut viribus & robore præstantes: Fuerint qui serenissimi ad instar solis virtutum suarum radiis totum illustrârint orbem, qui ob eximia in Rempublicam gesta Salvatores Urbium, Provinciarum Servatores, Imperiorum Atlantes Patriæ Patres audiverint: Fuerint non pauci immortales dicti: Fuerunt, non sunt. Transactis tandem aliquot annorum decuriis, somniatam immortalitatem illam cum morte mutare iussi, eò revocati sunt, quò revocantur omnia: ad tumulum, ad vermes, ad cineres. Hæc cursûs humani meta est; hæc Universalissima singulorum Thesis; *ad hanc revocabimur & nos.*

SYMBOLUM II.

Genius in præsentia offei mortis monstri ex Olla Fortunæ horam suæ mortis trahens.

Inscriptio: *Idem Actus Scientiæ & Opinionis.*

Subscriptio: *Mors certa, hora incerta.*

Scientiam & Opinionem in eodem actu fœdus inire posse, quid dubitatis Philosophi? Unicus mors actus est: nam *semel* mori statutum omnibus. Plusquam *scientificum*, quia Divinæ innixum revelationi, *actum* hunc esse Theologi docent, credimus omnes. Decretum certissimum, ex arcana SS. Triados Cancellaria emanatum, Divini Spiritûs hypogrammate roboratum, & ad totius orbis valvas appensum est: Moriendum omnibus. Et tamen Evidentissimo huic actui Opinionem copulari quis in dubium revocet? Quis enim, nisi cœlestium conscius secretorum incertam certissimæ mortis horam prænoscat? quis illius, quam cum singulis nostrum habitura est actionis locum, rationem, & modum certò prævideat? quis observet: Secreti ex Archivo Cœli de nostra ad supremum Tribunal citatione sibi communicati tenacissima est; nulli se

confi-

confidit, nulli consilia, machinationes suas nemini pandit. Fœciales quidem interdum quosdam præmittit, sed non rarò ita inobservata venit, ut prius fatali in vitam nostram ictu sæviat, quàm præsens adesse observetur. *Quia non putatur hora*, quo non expectatur loco comparet, & nihil minùs, quàm de habitu cogitantes ex improvviso invadit, eoq; abire jubet, quò abeunt universa. Nullus ab ea immunis locus, nulla exempta actio, nulla quies secunda, omne suspectum tempus. In cubili obtruncat Holofernes, & Alexandros severos; in Curia confodit Antistios, & Julios Cæsares; ad Aras interficit Joabos & Senacheribos; in latrina Helioabalos, in convivio Casimirosecundos Poloniæ, in somno Atilas Ungariæ Principes aggreditur. Eò, quò vitam auspicati sunt die exturbat è vita Antoninos Caracallas, & Augustos Octavios; risu Zeuxes & Chrysippos, gaudio Ænetos, & Sophocles exanimat: Phalerno immergit Piasos Pelasgos; in Cretici dolio enecat Georgios Plantaginetos; acino Anacreontes, pyro Drusios Pompeios, ficu suffocat Teripandros Cytharæodos. Vias obsidet cum latronibus, ut transeuntes vitâ spoliet; in tricliniis discumbit cum convivis, ut eis gulam præcidat; choreas ducit cum Saltatoribus, ut ingyrum æternitatis eos inducat: in campum cum militibus descendit, Victores comitatur ad triumphos; illis ut colluctetur, hos ut ex improvviso adoriatur, cumq; vita palmam utrisq; eripiat. Exemplis veterum hîc non agimus: quia quotidiana esse nostris quoq; temporibus non dubitamus. Adeò nullo non loco suspecta, nullo non tempore mors est timenda. Imò nunquam formidolosa magis, quàm ubi non formidatur. Et vel ex eo expectanda semper, quia nunquam non certa, nunquam non incerta.

SYMBOLUM III.

Osseum mortis monstrum unâ manu mensam cum thesauris evertit, alterâ Genium ab eadem mensa retrusum, in sepulchrum detrudit.

Inscriptio: *De Distinctione.*

Subscriptio: *Una hæc distinguit ab omni.*

Parcite Peripatetici, ambulatoriam non ponimus Thesim, dum separabilitatem signum Universale Distinctionis statuimus; *Mortis* hîc non Aristotelis *Sententiam* sequimur: quæ jam olim ad Auram post meridiem ventilata, & sub Arbore Scientiæ irrevocabili stabilita decreto, in dies nobis è feretro, tanquam è cathedra ad oculum demonstratur. Nullum Individuum ab Universali hac lege eximitur. Nimirum: posito contingenti, sequitur necessarium. *Contingens* quidem est te nasci, ast ubi per nati-

nativitatem vidisti ortum, non poteris non videre occasum; quia *necessarium* est. Necessitas hæc consequens omnes consequitur, ut tandem ad limen æternitatis assequatur; ubi quemlibet excutit, redeuntem natura, sicut intrantem; nec licet plus efferre, quàm intuleris. Angusta est nempe vastæ æternitatis janua; Sarcinas omnes excludit; ad cujus limen dum perveneris, novam primi Novissimorum Thesim audies: *Quæcunq; distinguuntur, separantur*. Nam si distingui est *esse* aliud ab alio: dum temporaneum æterno permutat *esse*, dat *esse* aliud; dum privat omnibus, separat ab omnibus amara mors. Irregularis cætera, hanc unicam videtur sequi regulam; quòd ubicunq; per diversum *esse* distinctionem ponit, ponit & separationem, evidenti comprobans argumento: Omne illud, quo stamus, esse separabile. Stas nunc in Auge gloriæ, circumfusus radiis majestatis? quo stas, separabile est. Pones certè adventitiam hanc lucem, ubi sub umbra mortis ad occasum vitæ adveneris. Stas Cræsus inter opes, aureos calcaneo contingens montes? & hoc separabile est. Hinc nullam ab opibus opem expecta; unde enim venerunt, revertentur; hoc est ad fortunæ manus, inde rursus ad alios abituræ. Stas densâ amicorum stipatus catervâ? ubi in laqueos mortis incideris, diffugient; & te solo inter Manes deserto, avidis manibus invadent tua, non jam tui, sed tuorum amici bonorum. Stas floridus primo ætatis vere Cyparissus? Cupressum cogita: nam si quid uspiam, certè flos iste Juventæ separabilis est, qui ætate ipsâ langvorem contrahit, & vel unico mortis æstu, æstus omnis impatiens exarescit. Stas inter hortorum delicias Alcinous? Inter apiarij dulciaria Aristæus? Inter harmonicam fidium suavitatem Orpheus? Hæc omnia separabilia esse cogita. Nam & hortorum delicias falx inevitabilis succidet; & apum dulciaria amaritudo corrumpet; & suam fidibus suavitatem altum Libitinæ adimet silentium. Quidquid proinde circa te jacet rerum, tanquam hospitalis loci sarcinas specta, & à quo aliunde separandus es, contemne. Insipientis enim est, nimium adhærere illi, quo caruisse necesse est. Nolis velis separationem hanc admittere debebis, licet contrarium manibus pedibusq;

propugnes. Nemini mors cedit. *Una hac distinguit ab omni.*

SYNOP.

B. MAURITIVS Ungarus ex nobilissima & vetustissima Comitum Clakay familia cui, nativitas à Deo præannunciata fuit postquam adolescentiam pie exegisset & 3. annos in matrimonio, quod invitus iniverat sanctè vixisset, contempto saeculo cum uxore pauperè Christum secutus, & Religioni S. Dñici adscriptus, cum fama sanctitatis obiit Iaurini a. 336. ante et post mortem miraculis clarus. Bolland. 20. Mar. fieri fecit, et Mæris Piliæ dedic. Caspovius 1693. Com. Georg. Clakay Rhet.

SYNOPSIS VITÆ
B. MAURITII CSAKY
Stylo Elogiali à Rhetoribus Cassoviens.
descripta.

ELOGIUM I.

B. Mauritij Regium Genus.

BEatus MAURITIUS CSAKY,
Suam vel inde auspicatus Beatitudinem,
Quòd Hungariæ Regum oriundus de stirpe Surculus,
In eam Sanctimonix sublimitatem,
Virtutum suffultus brachiis,
Assurrexit:

Quâ

Totam *Consanguinitatis suæ Arborem*,
Venturis retrò sæculis aspectabilem,
Effecit.

Sic nempe:

Magnæ arbores prolixiores umbras faciunt;
Et magnorum virtutes in plura sæcula se extendunt.

Fit quidem sæpe,

Ut nobis etiam è solo nascantur lolia,

Et Progenitores Clarissimi, progeniem nanciscantur obscuram;
Facile namque

Avitæ claritatis hæreditas decoquitur;

Nec rariùs ullum patrimonium transit ad tertium hæredem.

Secùs verò MAURITIUS:

Qui ortum ducens à Serenissimis,

Splendorem gentilitium, suarum radiis Virtutum magis serenavit.
Ut propterea nunquam majorum purpuræ rubori, sed ornamento fuerit;

Qui eam

Tot gemmis, quot Virtutibus exornavit.

Virtus enim in vulgo hominum non vulgare est ornamentum;

At verò in vivis Principibus

Si Principem locum teneat,

Gemmæ ad instar resplendet.
Nec propterea minùs regium putes, quòd nullo diademate refulgeat,
Regem enim fuisse non negabis, si servum DEI dixeris,
Si enim *servire DEO, regnare est*:
Tunc verè regem se exhibuit
MAURITIUS
Cùm se totum Regis Regum servitiis mancipavit.

ELOGIUM II.

B. Mauritij Ortus à B. Virgine prænunciatus.
Meridiem ante Ortum,
Et adultam diei æratem ante ipsa Solis nascentis incunabula perspicere,
Quia eorum est proprium,
Qui perspicaciori tam oculorum quàm mentis intuitu,
Astra intuentur Astronomi,
Te quoq; Lector
Ut magni hujus Astri MAURITII
Ortum, et Graduum differentias,
Qui supra mortalis vitæ Horizontem elevabatur,
Intelligas
Astronomum, aut Astrologum volo,
Qui Astrologiam Judiciariam
Absque omni vetantis eam Ecclesiæ præjudicio,
Hic exerceas.
Quòd utique facilè assequeris,
Si ex ijs, quæ ortum ejus præceserant,
De tota progressûs magnitudine feres judicium.
Et si æquum te velis exhibere Judicem.
Solem dices MAURITIUM;
Qui nempe:
AURORAM, ante Luciferum genitam,
Priusquam videret lucem,
Ortûs sui habuit prænunciam,
Nubibus adhuc materni uteri obnubitur,
Et jam fama lucis ejus inclarescit:

Quâ olim ita in hominum influat voluntates,
Ut svavi quadam violentiâ ad sui amorem necessitet.
Benigni sane influxus?
Qui tam svaviter necessitando influunt,
Et influendo necessitant.

ELOGIUM III.

B. Mauritij Nativitas, Indoles, Religionis
amplexus.
Tandem luce dignissimus, in lucem prodit Infans
Patrem sortitus Demetrium Banum,
Et famam peperit, à quo sanguinem accepit.
Ut Electorum Album Coeli candidatus nomine suo inscribat;
Lustrali undâ tegitur,
Imò
Usque ad candorem animæ lavatur MAURITIUS.
Lavacrum Spiritûs egressus per triennium febribus æstuat;
Jam tunc magna pati in parvo discens corpore,
Donec in majori majora agere consvescat.
Neque id diu distulit:
Vix enim primum ætatis absolverat decennium,
Jam decumanæ Virtutis indicia moribus indicabat.
Nec mirum:
Ad virtutem enim immatura etiam ætas satis matura est;
Si morum, non annorum senium computetur.
Factus adultior adultiora mente volvit consilia,
Suspectas etenim adulantis fortunæ habens blanditias
Usitatos ejus casus
Unicâ mundi Declinatione declinare cogitavit.
Consultore usus Novissimorum Primo,
Primatum omnem, novissimus esse cupiens, contemnere didicit.
Ad quod maximè animabatur vitâ
Voluntarii in Paterna domo Exulis Alexij.
Similiter mundo imponere gestiens,
Ut ejus imposturas Sanctus impostor antè occuparet,

Quàm se mundi occupatum negotijs,
 Negotium animæ neglexisse serò ingemisceret.
 Felix Anteoccupatio.
 Hanc quis quis cupis addiscere, Cœlestem adi Rhetoricam,
 Ubi similes è palatiis in cellas, è cellis in Cœlos
 Non sine virtute Translationes
 Frequenter occurrent.
 Quantum in hac MAURITIUS profecerit,
 Disce:
 Innotuerat eum in libertatem Filiorum DEI aspirare;
 Inimica talium cogitationum Amicorum turba,
 Ut ei Religionis aditum præcluderet,
 Vinculo matrimonij conclusit,
Amadeam VI cogitur accipere MARITUS conjugem (a)
 Jugum hoc (: cùm suæ obstat libertati :) deferere cupiens,
 Tantùm sanctis svasionibus apud sponsam effecit,
 Ut tandem ei sponsalia Christi persvaserit.
 Novum agnosce RHETOREM:
 Qui in Genere Deliberativo causam DEI per triennium agens,
 Ita suas, & Sponsæ suæ promovit partes;
 Ut consensu factò,
 Pars utraq; in Divi Dominici Institutum consenserit.
 Matrimonij vinculo liber MAURITIUS,
 Agente Socero Palatino in carcere vinculatur;
 Ubi & in vinculis liber animo,
 Nec blanditiis eblandiri;
 Minus minis extorqueri à se patitur,
 Ut à signis Christi, insignis transfuga, ad mundum transfugiat.
 Cujus innocentiam admirati, constantiâ certe victi adversarij
 Liberum dimittunt;
 Facto ipso testes locupletissimi
 Hominem DEO obligatum posse quidem vinciri, sed non vinci.
 Posse corpus stringi, sed animi libertatem non constringi,
 Donec insons Innocentia triumphet.

(a) *Mauritius*. anagramma: *Vi Maritus*.

ELO.

ELOGIUM IV.
 B. Mauritij Virtutum exercitia, & miracula, qui-
 buscum DEUS viventem adhuc decoravit.

Plerosq; in securiorem portum deferit tempestas.
 Hac satis jactatus MAURITIUS,
 Portum in Danubij Insula,
 Ex quo ad *Insulas Fortunatas* solveret,
 Obtinuit.

Hic ut enerves reparet ad cursum vires,
 Nervos sibi carnivoris constringit funibus,
 Et sanguinem de toto sæpe corpore flagris prolicat,
 Ut exiens ab *Ægypto* verus *Israelita*
 Per mare rubrum in terram promissionis tendat
 Ne in *Sepulchra concupiscentiæ* incidat
 Ita ollas carniū *Ægypti* obliviscitur,
 Ut totis triginta annis

Quibus in sacra Religionis Solitudine vixit
 Carnes nunquam gustaverit,
 Hinc non mirum,

Quòd nemo affectuum vehementiâ
 Commotum viderit:

Ubi enim carni pabulum Subtrahitur
 Recalcitrare non potest.

Moysen, & Aaronem in Superioribus veneratus,
 Ad aquas contradictionis nunquam devenit,
 Quia nemini unquam contradicere, nemini auditis obloqui.
 Eminentiarum quarumlibet osor egregius,
 Unicâ sui infra omnes abiectiōe
 Studebat eminere.

Columnam nubis & ipse habuit nube obvolutum numen.
 Cujus ductu,

Binis vicibus: clausis portarum valvis in templum penetravit;
 Ita hic amore ejus exardens,
 Ut ardentem coram DEO Eucharistico lampadem dixisses.

Sed
 Et Moysis miraculum in MAURITIO renovatum intellige,
 Qui

Qui *aquas* non quidem *ligno* sed *Salvificæ crucis signo*
Salutares effecit
Quas cùm æstuanti febribus ordinis sui Fratri propinat,
Omnem ardorem extingvit
Ita nempe
Qui se infra omnes abjecit, supra naturam elevatus est;
Dum opera vires naturæ excedentia
operatur.

ELOGIUM V.
B. Mauritij mors miraculis illustrata.

Sepiam excute calame;
Auro intingi deberes,
Uc
Euntem ad coeli coronas MAURITIUM describas;
Sed qui terris adhuc degentem pedestri stylo satis sequi non poteras,
Ad cœlum evolantem frustra sequêris.
Laudibus proinde metam pone
Ubi ille metam vitæ posuit.
Orientem scripsisti, ad occidentem transi;
Si tamen occidere potest,
Qui ibi oriri incipit,
Ubi fulgebunt Iusti in perpetuas æternitates.
Paucis ante solennitatem Paschalem diebus
Anno Christi millesimo trecentesimo trigesimo sexto
Mortalis vitæ terminum, Immortalis principium
Attigit;
Ad æternam solennitatem transiturus
Quia Phase, id est: Transitus Domini appropinquat,
Dum illi Iusta in frequentis populi accursu peraguntur,
Svavissimum ex angve corpus odorem exhalat.
Virtutum sanè hunc odorem dixero:
Quæ dum vitiorum arcent putredinem,
Congenitam sibi odorum fragrantiam diffundunt.

Subtra-

Subtrahâ jam usurâ lucis, obdormiens in Domino oculos clauserat:
Sublato tamen in altum DEO per Pontificem DEO Eucharistico
Inspectante populo universo,
Bis eos aperuit;
Sive:
Ut solem suum genuinus lucis filius aspiciat;
Sive:
Ut necessitates miserorum videns, Sublevet.
Et sublevavit utique, etiam post mortem beneficus,
Damnaverat hominem ad tenebras natura,
Hic dum luminis vacuus, sed spei plenus
Sumptâ de Beati sepulchro terrâ
Oculos perfricat,
Pro spei plenitudine, quam attulerat; lucis plenitudinem,
Quam videre inceperat, reportavit.
Neq; solum cœco reddidit,
Sed & Illustrissimæ Profapiæ suæ plurimam lucem addidit
MAURITIUS.
Veritatem non læserim, si fidenter edixero:
Illustrissimam, & Vetustissimam Csakyorum Familiam
Non minùs Virtutum radijs, & Innocentis vitæ candore
à MAURITIO,
Quàm gloriosis Zobolchij (a) factis illustrari.
Verum,
Ne, plura laudabilia commemorando,
Viventium in terra MAURITII nepotum
Modestiam vulnerem,
De vivente in Cœlis MAURITIO
Scribendi finem facio.

(a) Zobolchus unus ex Septem primis Ducib. Ungar. à quo Familia
Csakyana. Bonf. Dec. 1. lib. 9. fol 163.

O. A. M. D. C. B. V. S. Franc. Borg. & B. Mauritij
Honorem.